

Το Άγιο Πνεύμα φανερώνει τους αγίους του, «τους καθ' εκάστην γενεάν και γενεάν»

[Ορθοδοξία](#) / [Σύγχρονες Πνευματικές Μορφές](#)

[π. Χαράλαμπος Ντελής](#)

Το παρόν άρθρο που παρατίθεται σε συνέχειες, γράφτηκε με αφορμή το μνημόσυνο που τελέστηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2016 στη μνήμη του αιιδίμου ιερατικού ζεύγους του π. Νικολάου και της πρεσβυτέρας Ανθής Πέττα.

Αντί προλόγου παρατίθεται το πυλθαγαπημένο εδάφιο του σημειοφόρου π. Νικολάου Πέττα από των Παροιμιών το Ανάγνωσμα (Κεφ. ΙΔ', 15-26): «Άκακος ανήρ πιστεύει παντί λόγω, πανούργος δε έρχεται εις μετάνοιαν. Σοφός φοβηθείς εξέκλινεν από κακού, ο δε άφρων, εαυτώ πεποιθώς, μίγνυται ανόμω. Οξύθυμος πράσσει μετά αβουλίας, ανήρ δε φρόνιμος πολλά υποφέρει. Μεριούνται άφρονες κακίαν, οι δε πανούργοι κρατήσουσιν αισθήσεως. Ολισθήσουσι κακοί έναντι αγαθών, και ασεβείς θεραπεύσουσι θύρας δικαίων. Φίλοι μισήσουσι φίλους πτωχούς, φίλοι δε πλουσίων πολλοί. Ο ατιμάζων πένητας αμαρτάνει, ο ελεών δε πτωχούς μακαριστός. Πλανώμενοι άδικοι τεκταίνουσι κακά, έλεον δε και αλήθειαν τεκταίνουσιν αγαθοί, ουκ επίστανται έλεον και πίστιν τέκτονες κακών, ελεημοσύναι δε και πίστεις παρά τέκτοσιν αγαθοίς. Εν παντί μεριμνώντι ένεστι περισσόν. Ο δε ηδύς και ανάληγτος εν ενδεία έσται. Στέφανος σοφών πλούτος

αυτών, η δε διατριβή αφρόνων κακή. Ρύσεται εκ κακών ψυχήν μάρτυς πιστός, εκκαίει δε ψευδή δόλιος. Εν φόβω Κυρίου ελπίς ισχύος, τοις δε τέκνοις αυτού καταλείπει έρεισμα ειρήνης».

Ζώντες εντός του ευδίου λιμένος και της γλυκυτάτης αγκάλης της Ορθοδόξου Εκκλησίας, την οποία δια του τιμίου αυτού, αίματος εξηγόρασεν Χριστός ο Σωτήρ του κόσμου όλου, βιώνομεν αδιαλείπτως το μέγα μυστήριον της Αγίας Πεντηκοστής, εμποτιζόμεθα από την Χάριν του Αγίου Πνεύματος και τροφοδοτούμεθα πνευματικώς εκ του παραδείγματος της ζωής του νέφους των μαρτύρων, των ομολογητών, των οσίων, των ανθρώπων του Θεού γενικώς, των αγίων δια μιας λέξεως, οδηγούμενοι συνάμα εις την επουράνιον Χαναάν, εις την οποίαν δεν υπάρχει πόνος, ούτε λύπη, ούτε στεναγμός, αλλά ζωή αθάνατος, πλήρης μακαριότητος και εν Χριστώ απολύτους καταλλαγής.

Εις την αρχαίαν Ελλάδα, η λέξη «άγιος» εσήμαινε έναν αγνόν χαρακτήρα «φιλοκαλούντα μετ' ευτελείας και φιλοσοφούντα άνευ μαλακίας».

Η λέξις έλαβε και αυτήν την έννοιαν εκ των Χριστιανών από καταβολής Εκκλησίας Χριστού. «Άγιος ο Θεός» ακούμε στον Τρισάγιον ύμνον, τουτέστιν, ο Θεός μας είναι «άγιος» από τη φύση του. Είναι ο Θεός, που μας δείχνει την απόλυτη εικόνα της αγιότητος, και ως εκ τούτου επιθυμεί και εξ ημών να γίνουμε άγιοι

τουλάχιστον κατά το ανθρωπίνως εφικτόν. Θέλει δηλαδή και εμείς να γίνουμε άγιοι κατά χάριν.

Στην Παλαιά Διαθήκη εφώτιζε και ενέπνεε τους Προφήτας εν μέσω του περιουσίου λαού του. Στην Καινή Διαθήκη αυτό το ίδιο το Άγιο Πνεύμα ανέδειξε τους Αποστόλους, τους Προφήτας, τους Διδασκάλους και τα χαρίσματα τα κρείττονα συμπάσης της οικουμένης, καλώντας άπασαν την ανθρωπότητα εις θέσιν Αληθείας ελθείν εντός της Εκκλησίας του. Αυτό το Άγιο Πνεύμα και σήμερα, εντός των ημερών της «όποιας αποστασίας» των ποιμένων, αλλά και του Ποιμνίου ενίοτε, φανερώνει τους αγίους του, «τους καθ' εκάστην γενεάν και γενεάν», μέχρι τα έσχατα της διάστασης αυτής.

Το δε γεγονός της ύπαρξης των γνησίων θεραπόντων του θελήματος του Θεού, οάσεις στην ερήμωση των ανθρωπίνων ψυχών, εν τη ανύδρω εποχή, εντός της οποίας καλούμεθα να επιβιώσουμε, σημαίνει ότι η ανάδειξη και η τιμή των αγίων δεν περιορίζεται ή προέρχεται από κάποιο ανθρώπινο πρόσωπο, αποκλειστικά και απόλυτα, αλλά υπηρετείται με την βουλή του Θεού υπέρ της Εκκλησίας και της Οικοδομής, της όλης οντότητάς μας, για την εδραίωση στο δόγμα, στο ήθος, στην αλήθεια, στην Ορθοδοξία, στην απλότητα, στην αγάπη, στην ακαινοτόμητη πίστη, με πολλούς τρόπους και από πολλές αφετηρίες και εφαιτηρίου ψυχικές αναβάσεις.

Ποιούντες μάλιστα -και δια του λόγου το ασφαλές- ένα φλασμπάκ, βλέπουμε ότι η αγιότης είναι συνισταμένη Θείας ευαρεσκείας και ανθρώπων επιθυμίας, ο Χριστός μας ο ίδιος πλέκει το Εγκώμιο του Τιμίου Ιωάννου του Προδρόμου, αλλά και ο λαός σύμπας τον αποκαλεί δίκαιο και Προφήτη, και μάλιστα ακόμη θαυμαστόν εστι, το ότι ο Ιωάννης «σημείον εποίησεν ουδέν», ουκούν χωρίς αυτό να μειώνει στο ελάχιστο την αγιότητά του.

Στην Αποκάλυψη το Άγιο Πνεύμα φανερώνει και αναδεικνύει ονομαστικά τον μάρτυρα του Χριστού Επίσκοπο Αντύπα, «εις μαρτύριον» και παραδειγματισμόν και των άλλων. Ο ιερός συγγραφέας της προς Εβραίους Επιστολής ομιλεί εκτενέστατα για τους αρχαίους αριστείς, οι οποίοι κυριολεκτικά αγίασαν δια της πίστεως και επέτυχαν θαυμαστά πράγματα στη γενεά τους...

Ο απ. Πάυλος ομιλεί για την πίστη του Αβραάμ και ότι από αυτή «φίλος Θεού εκλήθη» και όταν χαιρετίζει στις Επιστολές του τους παραλήπτες, πολλών αγίων πλέκει τα εγκώμια της ιεραποστολικής συνεργασίας και αφοσιώσεως. Ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος μαρτυρεί ότι είδε τις ψυχές των εσφαγμένων μαρτύρων στεφανωμένες και ένδοξες γύρω από το θρόνο του Εσφαγμένου Αρνίου, όπως και τους 24 πρεσβυτέρους να θυμιάζουν με τις προσευχές των χριστιανών το υπερουράνιο θυσιαστήριο. Ο ίδιος ο λαός συχνά ήταν εμπόδιο για τους Αρχιερείς και Γραμματείς να συλλάβουν τον Χριστό, οι οποίοι ήθελαν και μεθόδευαν σύλληψη «άτερ όχλου».

(συνεχίζεται)

<http://bit.ly/2jHa2Vz>